
Ohnivý ostrov

...

Přešla ke dveřím a hrubě zalomcovala klikou. Ani se nepohnula. Kopla do dveří, ale jenom si bolestivě narazila palec. Zamířila proto k oknu a otevřela je.

Liják se změnil v husté mrholení. Mraky se protrhaly a tu a tam se ukázaly hvězdy. Vzpomněla si, jak uvažovala o útěku přes střechu zimní zahrady. Poháněl ji vztek silnější než strach. Aniž si úplně uvědomovala, co dělá, spustila se z okna na úzkou římsu pod ním a prsty se přidržovala parapetu. Na okamžik ji přemohla závrať, ale slabost ji díkybohu rychle přešla.

Dopřála si chvilku oddechu. Střecha zimní zahrady byla ze skla, takže musí být opatrná a postavit se na jeden z nosných trámů. Nesmí ztratit nervy, jinak propadne sklem. Lezavá zima povážlivě zchladila její odhodlání. Co jí to napadlo? Kdyby hořelo, tak budiž, ale riskovat život kvůli kabátu? Tomu se říká šílenství.

I když... Manžel i lékař ji za blázna už považují, takže se vlastně chová v souladu s očekáváním.

Přitiskla se zády ke kamenné zdi domu a opatrně usedla na okenní římsu. Na trám pod svýma nohama nedosáhla. Chybělo několik centimetrů. Sevřela v prstech okraj římsy a pomalu se spouštěla na střechu zimní zahrady.

Jenže nepočítala s tím, že bude klouzat, a tak přistála na zadku. Plazila se po silném skle tam, kde ho podpíral trám. Po celý čas hrozilo, že ze šikmé střechy sklouzne a zřítí se dolů. Dosoukala se k jejímu okraji a málem se rozplakala. Od země ji dělilo dobrých dva a půl metru. Byla příliš vysoko, aby skočila. Vzpomněla si, že o kousek dál roste hlohový keř. Mohl by její pád ztlumit.

Sklo ji naštěstí uneslo. Přesto se nezbavila strachu, že pod ní každou chvíli praskne. Plazila se po něm jako had a kapky vody se vpíjely do jejího oblečení. Byla celá mokrá a chvěla se zimou.

Konečně se dopracovala k hlohovému keři. Kdysi byl udržovaný, ale teď z něj trčely dlouhé a pichlavé pruty. Tilly sebrala veškerou odvahu, přikrčila se a skočila.

Nejprve přistála do měkkého, ale pak se větve pod její vahou prohnuly a trny se zapíchly do jejích šatů a kůže.

Ale byla dole. Lapala po dechu. Déšť zhoustl. Rozběhla se do kuchyně a prudce otevřela dveře.

Bylo to tak, jak si myslela. Před krbem visely na židlích ženské svršky. Nechyběl ani kabát lemovaný sobolí kožešinou. A ti dva nejsou v Jasperově ložnici. Jejich hlasy se ozývají ze salonu.

Tilly se na sebe podívala ve světle plamenů. Byla mokrá a potřhaná, škrábane na rukách a nohách se zalily krví. Rozcuchané vlasy jí padaly na ramena. V tomhle stavu se před milenku svého muže rozhodně nepostaví.

Zlost vystřídala zvědavost. Po špičkách se vyplížila z kuchyně, prošla chodbou a přitiskla ucho ke stěně v jídelně. Nic neslyšela.

Vrátila se do temné chodby a posadila se ke dveřím, zpod kterých se línulo slabé světlo, Chantellin tichý hlas a Jasperovo vzrušené oddechování.

Tilly napadlo, zda Laura Morningtonová musela někdy poslouchat, jak jí manžel podvádí. Opřela si hlavu o kolena. Věděla, že se ti dva vedle milují. Dělalí věci, které si sice neuměla představit, ale skrytě po nich toužila. Chtěla být Jasperovi blízko, prahla po něžnosti a důvěrnostech – a dočkala se jich. Zprostředkovaně. Prostřednictvím jiné ženy pochopila, jak vypadá láska v podání jejího muže.

Měla by vstát a odejít. Je jí zima. Ale pak se Chantelle zeptala: „Jak dlouho ještě?“

Tilly zajímalo, co její otázka znamená, proto se přisunula blíž ke dveřím a napínala uši.

„Peníze dostanu koncem měsíce. Věřitelé slíbili, že mi počkají. To nejhorší už je za námi.“

Tilly se při zaslechnutí této zprávy velice ulevilo, ale mrzelo ji, že se s ní Jasper nesvěřil jí.

„Peníze jsem nemyslela,“ odsekla Chantelle.

„Však víš, jak dlouho. Dva roky. Ledaže by se mi podařilo ji přimět, aby mě opustila.“

Po zádech jí přeběhl mráz. Baví se o ní?

„Přesvědčovat ji nemusíš. Prostě se jí nějak zbav. Už ti k ničemu není. Sám jsi to povídal.“

„Jak jsem mohl tušit, že ten dědek řekne o naší dohodě tomu jejímu všivému bratranci?“

Tilly naskočila husí kůže. Mluví o Godfreyovi?

„Slíbil, že budeš se mnou. Nechci skončit jako tvoje věčná milenka. Chci být tvoje žena.“ Chantelle mluvila podrážděně, Jasper odměřeným tónem.

„A já si tě chci vzít. Jenže na to musíme pomalu.“

Tilly si vzpomněla na Lauřina slova o tom, že milenky se střídají, zato manželka zůstává. Tehdy tomu věřila. Přece by ji Jasper neopustil kvůli kučarce! Ve společnosti zastává určité postavení. Co by si o něm lidé pomysleli? Avšak cosi v jejich řeči Tilly znepokojilo.

Ano. Byl to Chantellin návrh: *Prostě se jí nějak zbav.*

Hrozí jí nebezpečí? Jak ji chce přesvědčit, aby ho opustila? Bude jí tak dlouho ztrpčovat život, až od něho radši uteče?

„Na můj vkus na to jdeš moc pomalu,“ brblala Chantelle, ale pak ztichla. Tilly chvíli trvalo, než si uvědomila, že ji Jasper umlčel polibky. Polibky, které své ženě upíral.

Chlad a smutek se už nedaly vydržet. Jako v mátohách se zvedla a opatrně vystoupala do patra. Před dveřmi její ložnice ji přivítala židle, zapřená o kliku, jež balancovala na dvou nohách. Pocházela z jídelny. Teď už ví, proč dveře vypadaly jako zamčené. Tiše položila židli na bok, aby vypadala, že sama spadla. Vešla dovnitř a převlékla se do teplé noční košile.

Zítرا Jaspera opustí. Nic jiného jí nezbyvá.

Nemohla spát. Zalykala se slzami. Oplakávala ztrátu dědečka, ztrátu své lásky, ztracené sny. Taková nespravedlnost! Ničím se přece neprovinila. Copak může za to, že se narodila jako žena, od které se neočekává, že si bude vydělávat na živobytí a starat se o sebe? Že musela spoléhat na velkorysost mužů – dědečka, Godfreye, Jaspera – kteří ji, každý svým způsobem, podvedli? Ano, dokonce i dědeček. Lhal ohledně Jaspera a vydal mu ji tím na milost. Nebylo to poprvé, co ji napadlo, že kdyby mohla o svém osudu rozhodovat sama, byla by na tom mnohem lépe. Teď je vdaná a její problémy v podstatě nemají řešení. Rozvod nepřipadá v úvahu. Musela by dokázat, že jí je Jasper nevěrný, a to prostřednictvím právníka, na kterého

nemá peníze. Kromě toho by žila s cejchem rozvedené ženské. Jednodušší by bylo utéct a předstírat, že se nikdy nevdala. Což ale znamená nikdy se nezamilovat a nezatoužit po rodinném životě. Její budoucnost leží v troskách.

Když vyplakala všechny slzy, konečně usnula. A zdálo se jí o rozbouřeném moři.

Tilly věděla, že musí každý krok pečlivě naplánovat. Časně ráno odplouvá parník do St. Malo, města v severní Francii. Jenže tou dobou může být zavřená v ložnici. Ale kdyby odešla odpoledne, Jasper by mohl propadnout podezření a začít ji hledat. Proto se rozhodla odejít po večeri. Bude předstírat, že jde spát, a zatímco bude Jasper zatápět v krbu v salonu, proplíží se ven vchodovými dveřmi.

Znamená to, že si musí potají sbalit kufr a schovat ho někde mimo dům. Nabízí se skrýš v zahradní kůlně, kam schovala krabici s penězi. Stále je jediná, kdo od ní má klíč. Při pomýšlení na útěk se jí sevřel žaludek. Neměla ponětí, kam se vrátne. Ale musí odjet někam hodně daleko. Do Indie. Do Afriky. Na opačný konec světa.

Posnídala se svým mužem. Nemluvil s ní. Oznámila mu, že bude pracovat na zahradě. Lhostejně pokrčil rameny a vůbec se nezmínil o zatažené obloze a studeném větru.

Po snídani odešel do patra, aby si přečetl poštu. Tilly zamířila do své ložnice. Nepřicházelo v úvahu, aby si sbalila kufr a vynesla jej z domu. Jasper by ji mohl zahlédnout. Otevřela skříň a vyndala z ní příruční kožený kufřík, který si přivezla. Ten velký tu musí nechat. Stáhla z lůžka povlečení a kufřík do něj zabalila. Srdce jí tlouklo a samým vzrušením se jí mírně zvedal žaludek. Polkla a vydala se ke dveřím. Kdyby ji Jasper nachytl na chodbě, řekne, že nese vyprat ložní prádlo. Avšak setrval ve svém pokoji. Prosmýkla se kolem dveří do kuchyně a zamířila ke kůlně. Kufřík tam nechala a vrátila se do domu.

V hale ji přistihla paní Rivardová. Tilly nezaváhala. „Tady jste,“ povzdechla si. „Hledám vás, abych vám předala tohle.“ S těmito slovy upustila povlečení na zem. „Mohla bych dostat čisté, prosím?“

Hospodyně přimhouřila oči a podívala se na hromadu u svých nohou. „Za praní mě pan Dellafore neplatí.“

„Pak si to vyperu sama. A sama si dojdu pro čisté povlečení.“ S bušícím srdcem ukázala hospodyni záda. Ta neproněsla ani slovo.

Teď musí propašovat oblečení. Svlékla se, natáhla na sebe všechny své spodní košilky a na ně si vzala domácí šaty. V kůlně ze sebe spodní prádlo zase svlékla a naskládala do kufru. Po celý čas byla ve stěhu. Při sebemenším zvuku polekaně nadskočila. Dál přišly na řadu šaty. Několikrát vyšla z domu a zase zpátky, pokaždé měla pod domácím oděvem jiné oblečení. Snažila se působit sebevědomě a dělat jakoby nic, aby k sobě nepřitáhla nežádoucí pozornost.

Při jedné z těchto cest natrefila na Jaspera. Nevraživě se na ni mračil. Tentokrát měla pod šaty dva korzety, oba volně zašněrované. Založila si ruce na prsou, aby si nevšiml něčeho neobvyklého. „Proč tu pořád couráš? Myslel jsem, že pracuješ na zahradě?“

„Venku je dost chladno,“ odpověděla. „Šla jsem si pro šátek a rukavice.“

„Potřebuju se soustředit. Musíš tolik dupat?“

„Omlouvám se.“

Práskl za sebou dveřmi a Tilly zase mohla volně dýchat.

Podobně dostala z domu i další věci – kartáč na vlasy, příruční zrcátko, psací soupravu. Kufřík se utěšeně plnil. Zbývalo přidat krabici na doutníky a na ni položit složené oblečení. Potom zavazadlo zavřela a zamkla. Schovala je na nízkou polici a obestavila prázdnými květináky tak, aby nebylo vidět.

Čekala ji poslední procházka po zahradě. Nikdy nespátří tyhle růže kvést. Už nikdy se nebude vznášet na křídlech lásky a přemýšlet o dětech, které si vysnila.

Nebojím se. Zjistila, že ji potlačovaná zlost zbavuje strachu, proto ji v duchu přizivovala. Jakým právem s ní Jasper jedná tak krutě? Jak se Godfrey opovažuje dávat jí najevo, že u něho není vítaná? Co to dědečka napadlo, domluvit jí tak příšerný sňatek? Stačilo si položit tyto palčivé otázky a děs se proměnil v nezdolné odhodlání.

Třeba bude její vznětlivá povaha konečně k něčemu dobrá.

Když toho dne sešla do přízemí na večeri, uvědomila si, že svoji ložnici Kopouští jednou provždy. Výborně. Připadala jí jako vězení. Každý její krok, každý pohyb odteď směřuje k určitému cíli. Cítila tíhu v ramenou, rozbouřená krev jí šuměla až v uších, zhluboka oddechovala.

„Dobrý večer, Jaspere.“

K jejímú úžasu se usmál. „Dobrý večer, Tilly.“

Paní Rivardová před ně postavila jídlo. Rozvařená ryba nevypadala na talíři nijak vábně a Tilly na ni rozhodně neměla chuť. Dloubla do ní vidličkou. Ze všech sil se snažila chovat jako vždycky. Přece mu neodpustí jenom proto, že se jednou chová mile.

„To je pro dnešek všechno, paní Rivardová,“ propustil hospodyni.

Další novinka. Tilly poskočilo srdce. Dnes večer se nic měnit nemělo. Všechno mělo probíhat jako obvykle.

Hlavně udržet nervy na uzdě.

„Jak sis užila zahradničení?“ prohodil, když si mazal chléb máslem.

„Ach...“ Musela si odkašlat a napít se vody. „Baví mě trávit čas venku.“

„Měla bys na sebe být opatrná,“ poznamenal, jako by mu na ní doopravdy záleželo.

Hluboko v jejím nitru se cosi pohnulo. Po tomhle Jasperovi dlouho marně toužila. Takhle s ní mluvil na začátku. Zoufale si připomínala poslední týdny plné ponižování, aby mu znovu nepodlehla. Co když přehání a reaguje přecitlivěle? Nikdy neměla daleko k zlosti. Tolik se soustředila na výčet manželových hříčků, že přeslechla jeho otázku.

„Prosím?“ zeptala se a přinutila se usmát. „Nedávala jsem pozor.“

„Říkal jsem, že ti odpočinek neuvěřitelně prospěl.“

V duchu si připomněla, že zpočátku s ní jednal mile a vstřícně, protože od ní něco chtěl. Nyní se zase překonává, což znamená, že má něco za lubem. Hlavně nepropadnout dalším pochybnostem! Muž, sedící proti ní, je ztělesněná faleš, lhář a cizoložník. Ale Tilly Kirklandovou už neošálí. V duchu se obrnila a vlídně pronesla: „Nejspíš máš pravdu. Cítím se o hodně lépe. Mrzí mě, že jsem ti působila starosti.“

Teď bylo na něm, aby znervózněl. Jak si mohla nevšimnout jeho roztěkaného pohledu? Možná kvůli vlastnímu rozrušení. Zajímalo by ji, o co se ji chystá požádat. Aby prodala svoje oblečení? Tím by ji odhalil, protože ve skříni zůstalo jen několik nejobyčejnějších kousků.

Ale nic po ní nechtěl. Dál si nezávazně povídali a nikdo by nepoznal, že do včerejška mu nestála za slovo. Slíbil, že brzy půjdou na návštěvu k Morningtonovým. Za pár týdnů dostane peníze a pak mu pomůže s výběrem nového nábytku. Přikývla a usmála se, přestože věděla, že jeden na druhého něco hrají. Jenom doufala, že ji manžel neprokoukne.

Jakmile dojedl, odstrčil židli od stolu. „Dobrou noc.“ Obešel stůl a políbil ji na rty. Vzpomněla si, že když to udělal poprvé, samou radostí se jí zato-

čila hlava. Teď nic necítila. Dokonce se málem otrásla odporem. Přemohla se a vroucně se usmála.

„Dobrou noc, Jaspere,“ zacvrlikala a odešla z jídelny.

Slyšela, jak vstoupil do salonu a zavřel za sebou. Opatrně se kradla k vchodovým dveřím. Zrovna když stiskla kliku, ozval se za ní ostrý hlas:

„Kam máš namířeno?“

Otočila se. Jasper se k ní zvolna blížil. Ani se nenamáhal skrýt podezřívavost a pohrdání. V ruce držel sklenku brandy. Tilly se nahnula do tváří krev.

„Já... jdu...“

Zavrtěl hlavou. „Kdepak, nikam nejdeš. Nemůžeš mě opustit.“

„Jdu se projít.“

„Ani nápad. Vrátiš se nahoru a půjdeš si lehnout. Přinesu ti brandy.“

Pojednou byla ve střehu. Proč jí vnucuje kořalku? Víc než týden jí nenabídl ani kapku. Vzpomněla si na rozhovor, který vedl se svou milenkou. Chtějí se jí zbavit. „Nejsem unavená. Chci jít na vzduch. Bůh ví, kolik nám zbývá vlahých večerů...“

„Máš mě za pitomce?“ zahřímal. Byl téměř u ní. „Nemůžeš si jenom tak odkráčēt od svého muže. Jsi vdaná a patříš mi!“

„Kdepak, patřím jenom sobě!“ Uskočila před ním a vrátila se do chodby. Vtom její pohled padl na kabát visící na háčku na stěně. Byl lemovaný sobolí kožešinou. Chňapla po něm a ukázala mu ho. „Vidíš ten plášť? Usvědčuje tě ze lži! Tvrdíš, že jsem ho nemohla vidět, protože jsi ho prodal. Přesto je tady. Včera v noci ho tu zapomněla tvoje milenka. Nebo se pletu? Všechno jsem slyšela a nezůstanu tu ani minutu!“

„Pojď se mnou!“ volnou rukou ji popadl za paži.

Vykroutila se mu. Brandy vyšpláchla na kabát. Jasper nedal Tilly šanci. Hrubě ji popadl do náruče a odnesl do salonu, kde ji odhodil na pohovku. Tvrdě se udeřila do hlavy o dřevěnou područku a vykřikla bolestí.

„Padavko!“ vysmíval se jí.

„Takhle se mnou jednat nemůžeš!“

„Uděláš, co ti řeknu.“ Hrozivě se nad ní skláněl. „Tvůj dědeček mi něco slíbil.“

„Dědeček neměl tušení, do jakého manželství mě uvrtal. Ujišťuji tě, že kdyby žil, odvolal by každý slib do posledního písmene.“ Vyděšeně před sebou žmoulala kabát. „Nezáleží ti na mně, tak mě nech odejít.“

„Nepřichází v úvahu. Kdybys odešla, musel bych Godfreyovi vrátit peníze, a dluhů mám beztak dost.“

Právě jí potvrdil nejhorší obavy a posílil tím její odhodlání. „Opravdu? Proč si potom vydržuješ nákladnou milenkou? Měl bys s tím přestat. Jak dlouho mě tady chceš držet? Nezůstanu tu ani jediný den!“ Vstala z pohovky, ale přinutil ji znovu usednout a držel ji na místě. Tilly se s ním začala prát. Podařilo se jí zvednout nohu a vši silou ho kopnout do rozkroku.

Jasper se bolestí zlomil v pase. Kabát nasáklý brandy prudce přitiskl k sobě a přitom převrhl petrolejovou lampu.

Kabát vzplál jako vích. Jasper zařval a odhodil ho od sebe. Přistál na hromadě dokumentů vršících se na podlaze. Tilly na nic nečekala a vrhla se ke dveřím. Plameny se čile rozběhly po koberci, do nějž se vsákl rozlité petrolej. Zabouchla za sebou, když vtom jí zrak padl na židli v jídelně. Popadla ji a zastrčila pod kliku.

Na nic nečekala a dala se do běhu. Běžela o život. Utíkala kolem západní strany domu. Předpokládala, že Jasper vyskočí oknem obráceným na východ. Doběhla do zahradní kůlny a zamkla se uvnitř. Klíč svírala ve zpočené dlani.

Mimoděk se přikrčila, srdce jí bušilo. Po špinavé podlaze se doplazila ke stěně a vykoukla ven škvírou mezi prkny. Bála se podívat z okna, aby ji náhodou nezahlédl Jasper. Předpokládala, že se požene do lesa. Každou chvíli se musí objevit na příjezdové cestě.

Avšak spatřila úplně něco jiného. Proti černé noční obloze vyšlehly jasně oranžové plameny. Z domu se valil hustý kouř. Hoří! Požár zachvátil celé přízemí. Panebože, vždyť ona zapálila dům! Začalo se kouřit z oken v patře. Tilly s hrůzou sledovala šířící se požár a myslela na svazky v knihovně. Začaly ji pálit oči. Nedokázala se pohnout ani odtrhnout zrak od škvíry. Úpěnlivě čekala na okamžik, kdy se Jasper vyřítí z domu. Ohlušoval ji ryk plamenů rozdmýchávaných větrem a praskot hroučících se trámů. Kde je Jasper? Proč neutekl?

Pak jí to došlo. Kabát. Chantelle ho v domě nezapomněla. Večer k nim přišla. Proto ji Jasper u jídla okouzloval, přestože se jí nedokázal podívat do očí. Nechtěl jí vnutit otrávenou brandy. Schwálně rozptyloval její pozornost, aby si nevšimla přítomnosti cizí ženy v domě. Proto se Jasper nerozběhl za Tilly – pospíchal do patra, aby zachránil Chantelle.

A ani jeden nevyvázl z domu živý.